

Miroslav Mitlöhner a Radim Uzel lžou, jako když Rudé Právo tiskne.

Poté, co na JUDr. Mitlöhnera praskl jeho autoplagiatorský podvod, usoudil zřejmě on i jeho věrní, že nejvýhodnější strategií obrany bude autostylizace do role nespravedlivě postižené oběti hrdinně nesoucí svůj osud. O to se evidentně pokouší Mitlöhner sám ve svém rozhovoru pro iDnes.cz z 20. června 2014;¹ na pomoc mu však přispěchal i MUDr. Radim Uzel ve svém článku v *Neviditelném Psu* z 25. června 2014.² Strategie obou pánů se řídí dvěma hlavními zásdami: Za prvé, stočit diskusi ke zcela podružnému problému a problémech zásadních důsledně mlčet či mlžit, a za druhé – nestoudně lhát.

Pojďme nejprve k Mitlöhnerovi samotnému. Ve zmíněném rozhovoru se (s pomocí redaktora) soustřeďuje na poměrně podružný problém, jímž je užívání slova „zrůda“ pro tělesně těžce postižené lidské bytosti. To však rozhodně není hlavní důvod, pro který byl Mitlöhner vědeckou obcí po zásluze ostrakizován – ale takřikajíc pouze ornament, dokreslující charakter jeho myšlení. Připomeňme ty skutečné důvody pro vyloučení Mitlöhnera ze slušné vědecké společnosti:³ Za prvé, jeho článek je autoplagiát třicet let starého textu. Za druhé, jeho článek má mizernou vědeckou úroveň pokud jde o kvalitu argumentace, znalost souvislostí, práci s prameny, orientaci v relevantní literatuře, reflektování relevantních námitek atd. Měl ji už při svém vzniku, ovšem dnes, po třiceti letech vývoje odborné diskuse na dané téma, je jeho vydávání za relevantní vědecký text naprosto neobhajitelné. Za třetí, tato třicet let stará ideologická agitka byla svým autorem vykázána jako výstup probíhajícího grantového projektu. Za čtvrté, Mitlöhner ve svém textu hájí teze popírající elementární morálku a lidskou důstojnost, když volá po uzákonění nuceného zabíjení narozených „zrůd“ a po nucených potratech nenarozených „zrůd“ na základě rozhodnutí lékaře s vyloučením práva rodičů nějak zasáhnout – a to na základě (v nové verzi článku nedbale zamaskované) kolektivistické sociálně-darwinistické ideologie, typické pro totalitní režimy 20. století (jednomu z nichž Mitlöhner po desetiletí sloužil). Jeden každý z těchto bodů dostačuje k tomu, abychom Mitlöhnerovu ostrakizaci pokládali za zcela oprávněnou – autor si ovšem „po odborné stránce“ za svým výplodem stojí, a hodlá se bránit „v odborném právnickém tisku“. No – hodně štěstí; co je však mnohem horší, že podle svých vlastních slov bude tento lhář, podvodník a „odborník“ mít možnost na hradecké univerzitě dále učit právo.

¹ <http://hradec.idnes.cz/rozhovor-s-vedcem-miroslavem-mitlohnerem-fij-/hradec-zpravy.aspx?c=A140620_2075379_hradec-zpravy_kvi#utm_source=sph.idnes&utm_medium=richtext&utm_content=clanek-box>

² <http://neviditelnypes.lidovky.cz/zdravotnictvi-zruda-neni-sproste-slovo-ale-tragedie-pcv-/p_veda.aspx?c=A140623_194847_p_veda_wag>

³ Podrobně je rozvádím a dokumentuji ve svém textu „Případ podvodníka Mitlöhnera aneb k jádru průšvihů“, dostupný z <<http://www.skaut.org/ln/docs/Mitloehner.pdf>>, který je v současnosti v recenzním řízení *Časopisu zdravotnického práva a bioetiky*; viz též shrnutí případu a odkazy na relevantní dokumenty na mém blogu, <<http://www.skaut.org/ln/>>.

Pokud jde o samotné slovo „zrůda“, Mitlöhner se pokouší tvrdit, že on toto slovo vlastně vůbec nepoužil: „...to, co mně kladou do úst – jako například termíny zrůda – to jsou pouze citace jiných autorů... A já přece nemůžu starým a váženým kapacitám své doby změnit jejich text a slovo zrůda nahradit mým termínem malformovaný jedinec, protože u odborníků bych byl za idiota“ To je však nehorázná lež. Mitlöhner ve svém článku téměř žádné jiné autory necituje (celý jeho „vědecký článek“ má 6 poznámek pod čarou a 5 položek literatury); doslova citovaným „textem“ je pouze jedna věta středověkého právního teoretika Bractona (na str. 53), a to z druhé ruky a s chybou, na ostatní zdroje pouze vágně odkazuje v poznámkách, a to aniž by se jakkoliv distancoval od jejich terminologie, či vůbec nějak stylisticky signalizoval, že se jedná o parafrázi cizího textu (neřkuli zřetelně vymezil hranice parafrázy zdrojů a vlastního textu). Slovo „zrůda“ a jeho tvary se v článku vyskytují celkem 11x (na necelých 6 stranách), poprvé na str. 49, první odkaz na literaturu je na str. 50. V rozhovoru pak Mitlöhner dramaticky volá: „Slovo zrůda je dehonestující a naprosto nepřipustné!“ – jistě: proto si ho tak užíval např. v následujícím odstavci, kde mluví bez nejmenších pochyb zcela sám za sebe:

„... jedinou racionální námitkou proti bezbolestnému ukončení života bytosti, která je zřejmou zrůdou ve smyslu odedávných názorů, by mohly být těžkosti s vymezením, od jakého momentu zrůdnost začíná. Hovoříce o těžce malformovaných jedincích či zrůdách, je třeba mít na mysli jedince s natolik výraznými fyzickými anomáliemi, že vylučují splnit ty role, které charakterizují každého člověka jako lidskou osobnost v její somatické, fyzické, psychické a filosofické struktuře a schopnosti reflektovat na svůj život a existenci.“⁴

Mitlöhner se dále rozhořčuje, že byl nepochopen – jako by prý volal po zabíjení všech hendikepovaných jedinců, kdežto on tvrdí, že „o eutanázii by se mělo uvažovat – opakují slovo uvažovat – v několika kategoriích nešťastníků. Jde o jedince v těžkém a beznadějném stavu, například s úrazy mozku, kde prodlužování života nemá smysl. Dále bych pak zmínil osoby s těžkými novotvary a lidi, kteří v podstatě nechtějí přežít sami sebe. To mají skočit z věže? A konečně jde rovněž o těžce poškozené novorozence, kteří bohužel nemají šanci na jakékoliv zlepšení stavu.“

Zde Mitlöhner opět lže. Ve svém článku netvrdil, že by se mělo „uvažovat o eutanázii“, nýbrž že by se mělo *uzákonit* zabíjení „zrůd“ *z rozhodnutí lékaře*: „Zákonné předpisy by měly lékaři především dovolit, aby vůbec nezahajoval jakékoliv úsilí o probuzení či povzbuzení života těžce malformovaného jedince, případně aby ukončil či vůbec nepodnikal kroky oddalující smrt nebo ji uspíšil. ... Lékař, vedoucí porod těžce malformovaného jedince, by měl být oprávněn o dalším postupu rozhodnout sám nebo po konzultaci s vedoucím pracoviště či specialistou z oboru pediatrie, avšak zásadně bez vyjádření či stanoviska matky či rodičů těžce malformovaného jedince.“⁵ Nebo snad Mitlöhner v rozhovoru používá slovo *eutanázie*, jehož běžný význam je „usmrcení trpícího člověka *na vlastní žádost*“, jako nacistický eufemismus pro vraždění kohokoliv, o němž společnost usoudí, že jeho život není hoden žití?

⁴ Str. 51.

⁵ Str. 51.

Mitlöhnerovi samozřejmě nikdo nepodsouvá, že „o eutanazii [rozuměj: usmrcení z rozhodnutí lékaře!] by se mělo uvažovat v případě každého jedince, který se má narodit s hendikepem“ – jako kdyby etický problém představovalo pouze zabíjení lehce postižených jedinců. Odborná veřejnost je zděšena tím, že Mitlöhner chce míru důstojnosti lidské osoby odvozovat od míry jejího postižení!

Přejděme nyní k dr. Uzelvi. Uzel, stejně jako Mitlöhner, neztratí ani slovo výše zmíněných zásadních důvodů Mitlöhnerovy ostrakizace a odvádí pozornost k termínu „zrůda“ či „monstrum“, ovšem na rozdíl od něj jeho použití hájí. Opakuje přitom Mitlöhnerův argument, že se nejedná o běžné postižení, nýbrž o „příšery“, „člověku nepodobné“ bytosti. Ano – my víme: a v tom je právě ten problém. Uzelvi a Mitlöhnerovi stačí, aby měl plod hlavu se třema očima nebo více končetin, aby jej prohlásili za nelidskou zrůdu, kterou je možné z rozhodnutí lékaře usmrtnit. Uzel připomíná, že Mitlöhner „člověka chápe jako jednotu nejen biofyzické, ale i společenské bytosti“ – v této nevinné větě se ovšem pro Mitlöhnera skrývá důsledek, že bytost, která není schopna plně rozvinout svoji společenskou stránku, není plně člověkem. Kdybychom si pak přečetli původní verzi Mitlöhnerova textu, tam je v jedné (z nové verze vypuštěné) větě řečeno zcela přesně, v čem spočívá společenský aspekt lidské bytosti: „Hlavní hodnotou není fakt naší existence, ale přínos našeho života pro společnost.“⁶ Nejste přínosní? Tedy nejste lidé, a budete „euthanasováni“, tj. zavražděni.

Podobně jako Mitlöhner, i Uzel lže o skutečném obsahu článku: „Hrubým nedorozuměním je také podsouvání ‚povinnosti ženy jít na potrat‘, kdyby byl těžce poškozený plod již v průběhu těhotenství zjištěn. O ničem takovém zmiňovaný článek nehovoří. Rozhodnutí je vždycky na straně ženy.“ Inu, zopakujme Mitlöhnerův text: „Lékař, vedoucí porod těžce malformovaného jedince, by měl být oprávněn o dalším postupu rozhodnout sám nebo po konzultaci s vedoucím pracoviště či specialistou z oboru pediatrie, avšak zásadně bez vyjádření či stanoviska matky či rodičů těžce malformovaného jedince.“⁷ A dále: „Řešení problému by se mělo zřejmě ubírat především k zabezpečení takové úrovně prenatální péče a zdravotnické výchovy, aby se prakticky vyloučila možnost donošení a porodu těžce malformovaného jedince, dále *cestou právní úpravy podmínek umělého přerušení těhotenství stanovit možnost či dokonce s ohledem na prioritu zájmu společnosti na zdravé populaci povinnost přerušit těhotenství*, když plod vykazuje vážné anomálie, které byly bezpečně diagnostikovány, a to bez ohledu na délku trvání těhotenství.“⁸ Tedy ještě jednou: Mitlöhner požaduje „s ohledem na prioritu zájmů společnosti na zdravé populaci stanovit povinnost přerušit těhotenství“ – vyžaduje to další komentář?

Dr. Uzel si pochvaluje, že Mitlöhner „dal po třech desetiletích opět podnět k diskusi“. Z toho je zřejmé, že stejně jako Mitlöhner ani on nemá elementární povědomí ani o etice

⁶ M. Mitlöhner, „K právním a etickým problémům spojeným s narozením těžce malformovaného jedince“, *Československé zdravotnictví* 34, č. 3 (1986): 110.

⁷ Str. 51.

⁸ Str. 53.

vědecké práce, ani o standardních kritériích na odborný text, ani o etice čerpání vědeckých prostředků, a ani o morálce vůbec. Zapamatujme si to!

Lukáš Novák, Ph.D.
Ústav filosofie a religionistiky FF UK